

ნადირობა

უქმად გატარებული დღე

არიელ : ჩუ, ისინი ღმუიან.

პროსპერო : მაშ, დაე ნადირობა იყოს ნამდვილი.

(შექსპირი ``მეთორმეტე ღამე``)

ვაჟა ჯანდიერი გრძელი, იტალიურ კინოებში ნახული ნაბიჯებით ჩაუყვავა თავის დაღმართს. თხელი თოვლი ფეხქვეშ უდნებოდა. გადნობილზე ახალი ფიფქები თავს ველარ იკავებდნენ. უცებ ქრებოდნენ ისინი.

თოვდა.

მერე ის სწორ გზაზე გავიდა: აქ თოვლი სულ ტალახად იყო ქცეული: ქუჩის თავში აფთიაქი იყო, მერე ინსტიტუტი, მერე რესტორანი, მერე საშაქარლამო, მერე ისევ რესტორანი, მერე რუსთაველის გამზირი: ფოთლებგაცვენილი ხეივანი. მარადმწვანე გრძელი ბაღები წარწერებით: გაზონებზე არ იაროთ. გამზირის შუაში ლალიძის წყლების წარწერა ეკიდა; ვაჟა ქვედა სართულში ჩავიდა. კედლის საათი უკვე თორმეტს უჩვენებდა.

_ ბოდიში, _ თქვა მან. _ რომელი საათია?

გრძელწამწამებიანმა და მოხატულწარბებიანმა მომტანმა ქალმა თეთრი ქუდი შეისწორა, მერე კბილები გამოაჩინა.

_ აგერ საათი, _ ხელი გაიშვირა კედლისკენ.

ჯანდიერს ჩაეღიმა.

_ ერთი ``თბილისი``, ერთი ხაჭაპური.

_ როგორი, ``სლაიონი`` თუ ``აქარსკი``.

_ ``სლა-ი-ონი``.

ორგრადუსიანმა წყალმა მადა გაუღვიძა. კიდევ მოითხოვა ერთი.

_ ჩემზე რამდენია, _ თქვა მან.

_ ათი და რაღაც კაპიკები.

ვაჟამ თხუთმეტი მანეთი დადო.

_ ბოდიში, რომელზე ხურავთ? _ ისევ თქვა მან.

_ თორმეტზე, _ მომტანმა ისევ შეისწორა ქუდი.

_ თქვენი სახელი? _ უცებ მოჭრა ვაჟამ.

_ რაში გჭირდებათ? _ კიდევ გამოაჩინა კბილები მომტანმა.

_ როგორ? _ ვაჟამაც გამოაჩინა კბილები.

ვიღაცა გვერდით მაგიდიდან აწკარუნებდა ჭიქაზე: მომტანი თემოების რხევით წავიდა შეკვეთის მისაღებად.

ვაჟა კიდევ იჯდა.

მომტანმა ყველაფერი მიიტანა, მერე ჩასუქებული, ლოყებლაჟ-ლა-ჟა კაცის თხოვნით მიტანილი შამპანურიდან ერთი ჭიქა შესვა. კაცმა ახლა კიდევ რაღაცა სთხოვა.

ვაჟა იჯდა.

მომტანმა ორი შოკოლადი მიუტანა იმას: მან ერთი თვითონ აიღო, მეორე ქალს მისცა. ფეხზე მდგარი მომტანი დიდხანს ელაპარაკებოდა ლოყებლაჟდაჟას.

ვაჟა წამოდგა.

მიიხედა.

ისინი ისევ საუბრობდნენ.

გრძელი ნაბიჯებით მივიდა კიბემდე.

მიიხედა და თითო საფეხურის გამოტოვებით აუყვა: გარეთ ისევ თოვდა. ქვაფენილის ნაპირებში თეთრად ჩაწყობილიყო ფიფქი. ქუჩა ტალახიანი იყო: მოწყენილი ტროლეიბუსები წითლად ანთებულ შუქნიშანთან იდგნენ: ვაჟამ მძღოლს გაუღიმა: წინა კარი გაიღო: ის სწრაფად ახტა შიგ. ისევ დაიხურა. ტროლეიბუსთან ვიღაც ხანშიშესული კაცი მოვარდა კოჭლობით: მძღოლმა კარი არ გაუღო.

ახლა ტროლეიბუსი რუსთაველის ძეგლთან გავიდა. მსუბუქი მანქანები ქვევით უხვევდნენ. ტროლეიბუსმა კი რაკომს ჩაუარა, მერე ბაზარს, მერე კიროვის ბაღს, მერე აბრეშუმსაქსოვ ქარხა-ნას, რომლის კარზე მემორიალური დაფა იყო გაკრული; ``სტალინუ-რი მარშრუტი`` მოაგონდა ვაჟას და გაეღიმა: რატომღაც სკოლა და ბუზღუნა ავტობუსის შოფერი გაახსენდა.

თერთმეტსართულიანთან ისევა თოვდა.

მენავთეთა სახლში ლიფტი თორმეტი საათიდან მუშაობდა. ვაჟამ ვიღაცა გამვლელს საათი ჰკითხა: მესამე დაწყებულიყო.

მელიფტე ქალმა აღმაცერად შეხედა მყუდროების დამრღვევს: საქსოვ ჩხირებზე ნახევრად ამოყვანილი წინდის ყელი მაგიდაზე დადო და კარი მოაჯახუნა.

_ მეხუთე, _ თქვა ვაჟამ.

მელიფტემ ხელი დააჭირა ლილავს.

_ გმადლობთ, _ თქვა ვაჟამ.

მელიფტემ კარი მიიხურა.

ვაჟამ დარეკა.

კარი ნოდარმა გაუღო.

ჯანდიერმა აიყვანა და აკოცა; მერე ბაბუასთან შევიდა ოთახში: გადაკოცნა: მოხუცს თვალებზე ცრემლი მოადგა: კიდევ გადაკოცნა.

_ როგორ ხარ, ბაბუა? _ დაიწყო ბაბუა სიმონმა.

_ თქვენ როგორ, ბაბუა? _ თქვა ვაჟამ.

_ რას იზამ, ვზივარ.

_ მოკეთებულხართ.

_ კაი ერთი, _ მოხუცს თვალები გაუბრწყინდა.

_ უსინდისო ვიყო, _ თქვა ვაჟამ.

_ კაი, კაი, _ აუჟღერდა ხმა ბაბუას და უღვაშებზე ხელი გადაისვა;

ოთახში სიჩუმე ჩამოვარდა:

კედლის საათი არ ტიკტიკებდა:

_ საათი სად არის, ბაბუ?

_ გაფუჭდა.

ისევ სიჩუმე:

ბაბუამ და შვილიშვილმა პაპიროსი გააბოლეს.

_ საწამლავია.

_ აბა!

_ კიდევ კარგად ვუძლებ, _ თქვა ბაბუამ.

_ მშვენივრად ხართ, _ თქვა ვაჟამ.

_ რას ვიზამ.

ისევ სიჩუმე.

ბაბუამ ახლა მეორე გააბოლა. ``დღესაც ვერაფერი გავაკეთე``, გაიფიქრა ვაჟამ: უკვე მეათე დღე წაუვიდა უქმად: არც უნდოდა წერა _ დღეს კი რატომღაც მოუნდა, მერე უფრო მოუნდა; მანაც გააბოლა: კიდევ მოუნდა: ``აქ რას დაწერ``, _ გაიფიქრა, ``ან რა მოგივა თავში, ეს დღეც დაკარგულია, ერთი მაგისი``, უფრო მოუნდა წერა. ვაჟა ფიქრებში წავიდა: არც ერთი ძველი ჩანაფიქრი, რომელიც გაცივდა, აღარ მოეწონა. საფეთქლები გაუხურდა. ხელები აექავა.

ბაბუა თვლემდა.

დარეკეს.

ნოდარი ვილაცას შემოუძღვა.

_ ვინ არის? _ გასძახა სიმონმა.

_ არავინ: მოსამსახურეა, _ თქვა ვაჟამ.

_ ძან გოგოა, _ თქვა მოხუცმა.

_ ეტყობა.

_ ნამეტანი გვასიამოვნა.

_ ეტყობა, მარჯვეა.

_ რას ვიზამთ, _ თქვა ბაბუამ.

ისევ სიჩუმე: სამზარეულოდან თევზების ჩხარუნი ისმოდა.

_ ერთ წამს არ გააჩერებს ხელს, _ თქვა ბაბუამ.

_ ეტყობა: ყოჩალი ჩანს, _ თქვა ვაჟამ.

ისევ სიჩუმე. მოხუცს პაპიროსი ჩაუქრა. ვაჟამ ახალს მოუკიდა.

_ გაწყენს, ბიჭო, _ თქვა სიმონმა.

_ ჰო:, საშინელია, _ თქვა ვაჟამ.

_ გადაეჩვიე.

_ ძნელია.

_ კოტე გადაჩვეულა, _ თქვა სიმონმა.

_ ვიცი.

_ საიდან?

_ მოყვა თვითონ, გუშინ იყო ჩვენსა.

_ აქაც იყო, ნამეტანი მოსუქებულა.

_ ჰო, ძალიან უშველა.

_ მეც უნდა დავანებო, _ თქვა ბაბუამ.

_ კოტეს მოხდომია, _ თქვა ვაჟამ.

სამზარეულოში მოსამსახურე ქვაბსა ხეხავდა. ``რა გახდა კოტე``, გაიფიქრა ვაჟამ, ``ყველას უყვება, რო პაპიროსს თავი დაანება``. მისი ამბავი მთელმა ნათესაობამ იცოდა. ``რა გახდა კოტე``, ისევ გაიფიქრა მან, ``დიდი ამბავი, თუ პაპიროსს თავი გაანება``.

_ ნამეტანი მოსუქებულა, _ თქვა ბაბუამ.

_ კარგი კაცია, _ თქვა ვაჟამ.

ახლა სამზარეულოშიც სიჩუმე იყო.

``კოტე, კოტე, კოტემ პაპიროსს თავი დაანება, ყველას უყვება, დიდი ამბავი, თუ კოტემ თავი დაანება, ან თუ მოსუქდა, როგორ თუ: ``რატო არ უნდა მოუყვეს``, მოუვიდა თავზე ბრაზი, ``მაგისტ-ვის ყველაფერია, ამბავია, აბა სცადე, დაანებე შენ, მაგისტვის ამბავია. შენთვის, იმან რო დაანება, არაფერი, სხვისთვისაც არაფერი: კოტე, კოტემ რომ პაპიროსს თავი დაანება, ჰო, ჰო, აი, ჰო, იქ, ჰო ... ჰოპ, ჰოპ`` _ ვაჟას საფეთქლები ისევ აექავა, მერე უფრო მოექავა, მერე უფრო, ისევ მოუნდა წერა, წერა: იდეა იყო, მშვენიერი იდეა _ კოტემ პაპიროსს თავი დაანება, უხარია: ყველას უყვება: ყველას უხარია, რო კოტე გასუქდა: მაშინვე ივიწყებენ _ ჯამი: დიდი რამე თუ კოტემ პაპიროსს თავი დაანება, დიდი რამე. სიმონს გაუხარდა: მაშინვე დაავიწყდა: თუ ძალიან გაუხარდა, ან არ დაავიწყდა, იმიტომ, რო შეიძლება თვითონაც მოიკეთოს, თუ შეეშვება წევას. ისე მოხუცმა ახლა მოიგონა მხოლოდ; ალბათ, აღარც ახსოვს. ახლა დასაწერმა დიალოგებმა გაურბინეს თავში: ``დავიწყებ ჩვეულებრივ``, ფიქრობდა ვაჟა. ``მერე ამოვალ აქ: აქ ზის კოტე, იქ ვასო, იქ ბაბუა: იგონებენ ბებიაჩემს: ისმება მისი ხსოვნის სადღეგრძელო თუ შესანდობარი.

_ კარგი ქალი იყო ძალოა ჩემი, _ თქვა ვასომ.

_ ეჰ, ღმერთმა შეიწყალოს, _ თქვა კოტემ.

_ ცოდვა ვარ, ცოდვა, უმისოდ, _ თქვა ბაბუამ და ცრემლები წამოუვიდა.

თითო ღვინო დალიეს.

_ სიმონ, ნულა დაღევ, გაწყენს, _ თქვა ვასომ.

_ აღარ გინდა, ძია, შარდი, შეგეხუთება, _ მიუბრუნდა კოტე.

_ სწორი ხართ, სწორი. ცხონებული ანეტაც მაგას მეხვეწებოდა, _ ბაბუას თვალეებზე ცრემლი მოადგა.

- _ ჰოდა, მისი ხათრით, _ დაიწყო კოტემ.
- _ აპა, აპა, _ ცრემლი მოიწმინდა ბაბუამ.
- _ სიმონ ირაკლიძე, პაპიროსსაც რო თავი დაანებოთ, ჰა?
- _ აჰ, არ შემოძლია.
- _ მე ხო დავანებე, _ თქვა კოტემ.
- _ დაანებე? _ გაიკვირვა ბაბუამ.
- _ აბა, უკვე ორი კვირაა.
- _ მიტო მოსუქებულხარ მასე.
- _ მისწრებაა, მეც უნდა დავანებო, _ თქვა ვასომ.
- _ ნებისყოფა უნდა, _ თქვა კოტემ.
- ოთახში რძალი შემოვიდა.
- _ პაპიროსს თავი დავანებე, ქეთო.
- _ ჰო, თავიდანვე მოკეთებული მეჩვენე.
- _ ძან მომიხდა.
- _ ნეტა ჩემი ქმარიც დაანებებდეს.
- _ კარგს იზამდა.
- _ მამა, შენც რო შეეშვებოდე, არ იქნებოდა ურიგო.
- ისევ დაასხეს ღვინო.
- _ კარგი ცოლქმრობა გქონდათ, _ უთხრა ვანია სიმონს.
- _ ნამეტანი, ნამეტანი, ერთმანეთის წყენა არ გვახსოვს.
- _ ჰოდა, მისი ხათრით დაანებე პაპიროსს თავი, _ თქვა რძალმა.
- _ კაი, აბა ვცდი.
- _ ხო ხედავ, მე როგორ ვარ, _ თქვა კოტემ.
- _ ნამეტანი მოსუქდი.
- _ გაგიმარჯოს, სიმონ ირაკლიძე, _ დალია ვასომ, დალია კოტემ, მოსვა ბაბუამ.

დარეკეს: ოთახში სიმონის ვაჟი ოთარი შემოვიდა, ხელში ნოდარი ჰყავდა აყვანილი.

_ მამა, მამა, _ იბახდა ნოდარი, _ კოტე ძიამ პაპიროსს თავი დაანება.

_ მართლა, კოტე? _ ჩამოსვა ოთარმა ნოდარი ძირს.

_ აბა, კაცო, ორი კვირაა.

_ მამ, მაღარიჩი შენზეა, მოსუქებულხარ.

_ ნამეტანი გასუქდა, _ თქვა ბაბუამ.

_ თავს ვიწამლავთ, _ თქვა ვასომ.

რძალმა ცარიელი ჭიქა მოიტანა: ოთარს პალტო გახადა.

_ დალიე დედაშენის შესანდობარი, _ თქვა კოტემ.

ოთარმა მოსვა.

ბაბუას თვალებზე ცრემლი მოადგა.

_ ძალიან კარგად კი ხარ, _ თქვა ოთარმა.

კოტემ ლოყაზე მოიკიდა ხელი.

_ ნამეტანი მოსუქდა, _ თქვა სიმონმა.

ოთახში ნოდარი შემოვარდა, უკან პატარა ძმა მოსდევდა.

ვაჟამ ფიქრი შეწყვიტა.

_ როგორა ხართ, ბაბუ, _ თქვა ვაჟამ.

_ რაფერ ვიქნები, შვილო, _ აუჟღერდა ხმა ბაბუას.

_ რომელი საათია ნეტავი?

მოხუცმა ჯიბიდან ძველებური საათი ამოიღო, თვალებთან მიიტანა.

_ მეექვსე დაიწყო.

ვაჟა წამოდგა.

_ წავალ, ბაბუა.

_ წადი, ბაბუ, წადი.

შვილიშვილმა გადაკოცნა და კიბეზე დაეშვა: გარეთ თოვლი აღარ მოდიოდა. ციოდა. მსუბუქი ნაბიჯებით აუყვა აღმართს.

ელიმებოდა:

ფიქრობდა კოტეზე, ახალ იდეაზე.

ელიმებოდა:

უნდოდა წერა, მაგრამ შინ არ წავიდა. ``როცა უფრო მომინდებოდა, მაშინ წავალ, ჯერ ჩაჯდეს თავში კარგად, დიალოგებიც დაიხვეწება``, გაიფიქრა და ამხანაგს შესძახა.

_ ბიჭო, წამო კინოში, _ თქვა ვაჟამ.

_ რა გინდა.

_ ცივა.

_ წავიდეთ.

ბილეთები თავისუფლად იყიდეს: კინოში ცოტა ხალხი იყო:

აქაც ციოდა.

ვაჟამ პალტო გაიხადა, მერე მოისხა, უფრო თბილად გაეხვია შიგ.

_ ცივა, _ თქვა გურამმა.

_ ცივა, ჰო, _ უფრო გაეხვია პალტოში ვაჟა.

გაისმა მუსიკა.

_ ჩინეთია, _ თქვა გურამმა.

ეკრანზე ჩინელებს რკინიგზა გაჰყავდათ. მერე უნგრეთის საზღვარი გამოჩნდა: საკვანძო გზაზე სატვირთო შემადგენლობები იდგა: ფაშისტური ტერორისაგან განადგურებულ უნგრეთს საბჭოთა კავშირი საქონელს აწვდიდა: ``ორმოცდაათი ათასი ტონა შაქარი უფასოდ``, ამბობდა დიქტორი. მატარებელი დაიძრა ბუდაპეშტისკენ. მემანქანემ ვალდებულება აიღო, დროზე ადრე ჩაეტანა ტვირთი დედაქალაქში.

ვაჟა კიდევ უფრო გაეხვია პალტოში.

მერე საფეთქლები აექავა.

ვენა ცეკვაავს. _

ეწერა ეკრანზე.

ახლა ამერიკული მარკის ავტომანქანა მიჰქროდა ეკრანზე: ისმოდა ჯაზის ხმები: კიდეც ჯაზი: მერე კიდეც. ქუჩის ბოლოში ვი-ღაცა ვიოლინოზე უკრავდა, ისმოდა მელოდია შტრაუსის ვალსი-დან: მელოდიას ჯაზი ახშობდა.

ვიღაცამ მუსიკოსს ფული ჩაუდო, მერე თავის მაღაზიაში შევიდა.

მუსიკის ხმები მიწყდა:

საკომისიოში ამერიკელი ქალი მაგიდის თაობაზე ევაჭრებოდა ახლად შესულ მეპატრონეს. ქალმა პატარა საწერი მაგიდა იყიდა, მაგრამ ფული თან არა ჰქონდა. მეპატრონეს ერთი გაფუჭებული ადგილის შეკეთება სთხოვა და ფულზე წავიდა.

კარი გაიღო.

_ ჯაზი შემოვარდება, _ თქვა გურამმა.

_ ალბათ, _ თქვა ვაჟამ.

გაისმა ჯაზის ხმა.

მერე ვიოლინოს.

ქალი ფულზე წავიდა.

მეპატრონემ კარი მოიხურა.

მუსიკა შეწყდა:

მან იარაღები აიღო და მაგიდის პატარა უჯრა გახსნა, რაღაც რვეული და უზალთუნი აღმოჩნდა:

დაიწყო კითხვა:

დღიური შტრაუსის მამის შეყვარებულისა იყო.

დაიწყო ფურცვლა: წამოვიდნენ მოგონებები:

ახლა ეკრანზე ძველი ვენა გამოჩნდა.

ისევ მოგონებები.

_ დაიწყო ძველი სიმღერა, _ იხუმრა გურამმა.

_ ჰო, _ თქვა ვაჟამ.

_ უკვე ვეღარ ვიტან მოგონებებს.

_ აბა, წავა ახლა ეტლები.

_ და ვიწრო, შავი ქუჩები.

_ ერთი მაგათი.

_ გაუშვი, ერთი.

ეკრანმა რაც შეიძლება მოიწყინა: კარეტაში შტრაუსი მამა თავის შეყვარებულთან ერთად იჯდა.

_ წავიდეთ, _ თქვა ვილაცამ უკანა რიგიდან.

_ გინდა დავიძინოთ, _ თქვა გურამმა.

_ მეტი რა დაგვრჩენია, _ თქვა ვაჟამ.

``სისულელე ჩემი, რო წამოვედი, წავსულიყავი სახლში, რამეს დავწერდი``, ფიქრობდა ვაჟა.
ეკრანზე კადრები ჭიანურდებოდა.

ჯანდიერმა წინა სკამის ზურგზე დადო თავი, ახლა ცალი თვალით უყურებდა სურათს. სულ მოიწყინა. ახლა შტრაუსი თავის ოთახში იჯდა: წერილი დაწერა ცოლთან ოჯახის სამუდამოდ მიტოვების შესახებ: რატომღაც არ მოეწონა: დახია. მერე როიალს მიუჯდა: გაისმა ვალსის ხმები: ახალი მელოდია იზადებოდა. გარეთ ეტლმა გაიარა. შტრაუსი წამოდგა: ფანჯარა გააღო: ოთახში სიცივე შემოვარდა, თან მუსიკის ხმები შემოიტანა: ხმები ძლიერდებოდნენ: კომპოზიტორმა თვალები დახუჭა და საფეთქლებზე ხელი მოიჭირა:

ახალი მელოდია იზადებოდა.

_ ეგ ძველია, _ თქვა გურამმა: ჩუმად მოუკიდა პაპიროსს.

_ ჰო, ყველგან ერთი და იგივე.

_ გახსოვს ``მუსორგსკი``?

_ რაღა ის, ``ჯუზეპე ვერდი`` აიღე.

_ საერთოდ ყველგან.

გურამმა ბოლი გაუშვა: ვილაცა წინა სკამზე შეიშმუშნა. ``მართ-ლაც ყველგან ერთი და იგივეა: როგორ მოსდით აზრები მუსიკოსებს``, ფიქრობდა ვაჟა, მერე მოაგონდა, რომ კლუზომ პიკასოს შემოქმედების პროცესიც გადაიღო; ისევ აექავა საფეთქლები: ``რა შუაშია პიკასო, მითუმეტეს კლუზო, კლუზო რეჟისორია, მაინც რა ხოშიანად გადაიღეს, ვინ იფიქრებდა, ნეტა მაჩვენა ის კინო``, ფიქრობდა ჯანდიერი, მერე კოტე მოაგონდა რატომღაც, დღევანდელი იდეა, რომელიც ბაბუამისთან დაებადა, როგორ დაებადა; ისევ წამოახურა. საფეთქლები ოდნავ აექავა: ძალიან მოუნდა წერა: _ ``ე.ი. კოტე პაპიროსს გადაეჩვია, უხარია, უხარია, ჰო, ა!``

_ ა! _ თქვა ხმამალა.

_ რა ა? _ იკითხა გურამმა.

_ არაფერი.

ფიქრები გაიფანტა, ახლა მხოლოდ ბუნდოვნადა გრძნობდა: შეეძლო დაეწერა იდეის მოსვლაზე, მუსიკოსის მუზის მოსვლის მსგავსი ან უფრო კარგი ან უფრო ცუდი; უფრო მოუნდა წერა, მერე უფრო: ერთი დიდი აზრი იყო.

ახლა უყურებდა კინოს და არაფერზე არა ფიქრობდა. კინოში კარეტა მოძრაობდა, მერე ხალხი ცეკვავდა, უკრავდა ვალსი, ბოლოს შტრაუსი მამა მოკვდა: მგონი ცხედართან მისი უფროსი შვილი მივიდა: მიდიოდა კინო, მერე დამთავრდა: ეკრანზე დიდი ასოებით ეწერა:

KOHEL

აინთო სინათლე:

_ აღარ გათავდა დალოცვილი, _ თქვა გურამმა!

_ რა?

_ რა და კინო.

_ ჰო, _ თქვა ვაჟამ.

გარეთ ისევ ციოდა.

ბნელოდა.

სახლის კარები დედამ გაუღო.

ოთახში თბილოდა და შემწვარი ხორცის სუნი იდგა.

_ რა ტყუილა ყიალობ, ბიჭო, მთელი დღე, _ თქვა დედამ.

_ ო, ეგ დატვირთულია, _ ირონიულად გაიღიმა მამამ.

_ რა ვქნა აბა? _ თქვა ვაჟამ.

_ რამე გააკეთე, წელს ამთავრებ, _ თქვა მამამ.

_ არ მინდა ინჟინრობა.

_ როგორ არ გინდა?

_ ისე.

ოთახში თბილოდა.

ვაჟამ რაღაცის კითხვა დაიწყო.

_ მოდი, ვისადილოთ, _ თქვა დედამ.

_ სულ მშიერი დაყიალობ, _ თქვა მამამ.

სუფრას შემოუსხდნენ:

სადილი გემრიელი იყო.

1957 წელი, 31 იანვარი